

סיני

אבו רודס

המערב הפרוע

פעם היתה זו סדום, לאחר מכן אילת. היום זו עיר־הנפט שעל שפת הסוואץ -- אבורודס

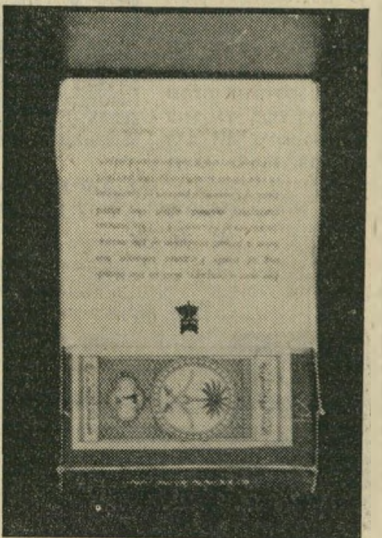
זהו המערב הפרוע של ישראל -- עולם של כורים וקודח־נפט, נהגים וזונות. עולם בלי משטרה, אבל עם חוק פרטי -- אלים לפעמים -- משלו. עולם בו הגברים חוגרים אקדה והנשים דוחפות את הכסף תחת החזייה.

מדווח כתב "העולם הזה" שי שהה 48 שעות מרתקות במקום:

המכונית נסעה במהירות של 140 קילוי מטר לשעה. ברור היה כי צבי נהנה מכל רגע של נסיעתו. מחסום שנראה באופק החל מתקרב במהירות. צבי הפעיל את הצופר וחלף במהירות מסחררת על פני המחסום ושומר המחייך. "כאן אין שוט" רים ואין חוק", אומר צבי. "כאן אתה עושה מה שאתה רוצה."

כאן -- זוהי סיני. לא סיני של מלחמת ומפעלי־תיירות. אלא סיני של גברים, גב רים של ממש. גברים קשוחים שאינם ששים לקרבתו של איש חוק, ונשים הנהנות מ־ חברתם של גברים אלה. ארץ אחרת. עולם אחר. אתה שווה כאן יום אחד בלבד -- וכבר הותרת אחריו את כל הזכר לך מלמעלה, מישראל המיושבת. ובעולם אחר זה אתה יכול למצוא היום מאות גברים שבתור לחיות בו את חייהם. יגאל וצבי ודודי, ורבים אחרים.

עושים שמירה -- ומרביצים. מה הביא אותם לכאן? משיב צבי (25), הנמצא כאן כבר עשרים חודש: "מי שיש לו בעיות עם אשתו בצפון. מי שאוהב הרפת קאות. מי שהסתבך עמהחוק. כאן אין משטרה ואין חוק. כאן שולט רק חוק אחד -- חוק סיני. אתה בסדר -- אתה המסתדר עם כולם. אתה לא בסדר -- לא מקבלים אותך. ואו אין לך ברירה אלא לחזור לצפון. היות וכמעט כל אלה שבאו הנה, לא רוצים לחזור לצפון, הם משתדלים להיות בסדר. לפעמים פותרים בעיות בי עזרת הידיים. עושים שמירה ומרביצים. אבל היום כבר לא מקבלים את זה ברוח

קופסת סיגריות מוברחת יתר זול ממקומות

טובה. הסתבכת במכות, ולא חשוב אם אתה אשם או לא, זורקים אותך מיד צפונה. לא רוצים בעיות.

"איך אתם מסתדרים בלי נשים?"

"מי אמר שאין נשים? בוא בערב לי קולנוע או למועדון ותראה אותן. רובן זונות. התגלגלו הנה -- ונשארו כאן. למה לא? צריכים אותן כאן. יש כמה נשים של פקידים בכירים. אבל יותר טוב שלא נדבר על זה."

פגשתי שתיים מהזונות. דליה וחדוה

היו ידועות בתל־אביב. "איך אתן הגעתן הנה?"

"אמרו שכאן מרויחים טוב. חוץ מזה כאן לא מכירים אותנו ואפשר לנוח ב־ שקט מהמשטרה."

לא צריכים משטרה. המשטרה היא מושג בלתי אהוד על היושבים באבורודס. אומר צבי: "הסתכל מסביב. כולם כמעט מבוקשים. אתה רואה את שני אלה?" הוא מראה בניד ראש לעבר שני גברתנים הי יושבים ליד הבר. "כל פעם שהם מגיעים לתל־אביב הם עושים חתיכת עבודה וי חוזרים הנה למחרת. כאן בטוח. פה לא יחפשו אותם."

"מה השטח שלהם?"

"יהלומים. אבל אל תכתוב על זה. אנחנו לא צריכים כאן משטרה."

המועדון הוא מקום הבידור העיקרי של

זימרות־שבת בראש השולחן, להנאתם של המסובים.

הזמירות הן הקשר היחיד של הנוכחים עם הבית הרחוק -- שלרובם אינו בנמצא כבר שנים רבות. ההתלהבות נוצצת בי עיני היושבים. שניים חובשים כיפית. מקושים על וויסקי וברנדי צרפתי. "העיקר הכוונה", אומר צבי.

כאן מעשנים סיגריות מתוצרת־חוץ. הן זולות הרבה יותר מסיגריות מקומיות. חפיסת סיגריות בריטיות, מוברחות מ־ סעודיה, עולה לירה עשרים. לא בעיה להשיג אותן. אתה נוסע למאהל בדוים בוואדי פיראן או בוואדי טייבה, רוכש. הסחורה מגיעה פעמיים־שלוש בשבוע מ־ חופו המזרחי של חצי־האי סיני.

הסיגריות מהוות רק חלק זעיר מ־ הברחות הענק, הכוללות חשיש ומצרים

בית־מגורים באבורודס בחצר -- מזכרת מצרית

אחרים המוצאים דרכם מסעודיה למצרים. לנתיב חזרה מוביל נעליים מתוצרת מצרית וסיגריות מצריות -- קילובטרה בפי הי בדווים (קליאופטרה). אלה אינן נחשפות על־ידי הישראלים, פרט למספר מועט הי נרכש כמזכרת לבית בישראל.

הבדווים, מלכי המברחים, סיגלו עצמם במהירות לתנאים החושים. החשיש החל מוצא דרכו גם לישראלים. הוא זול מאוד כאן, והסחר בו מתנהל בגלוי. שוטרים אין, וכל עוד שאינם מפריעים לסדר ה־ ציבורי לא איכפת לאיש מה אתה עושה בחצר שלך.

"אני מת. לא קיים." הנהגים הי מגיעים למקום בטרילורים הענקיים יב־ אוטובוסים מסתכלים על הנועשה בעיניים מוקסמות. לגביהם מהווה נקודת המנוחה לאחר הנהיגה המאומצת של שעות רבות -- בחלקן בטוחה התותחים המצריים -- עולם אחר. הם מביאים הנה פריסת שלום מישראל -- חד סרית. הם אינם חוזרים עם מספרי טלפון או כתובות. כפי ש־ התבטא אחד המסובים סביב השולחן שעה שנשאל לשמו: "לא איכפת לי מה תכתוב -- אבל שלא תזכיר את שמי. אני מת. אני לא קיים יותר בשביל השארמוטה שלי. תישכח ממני."

בחוץ לילה קר. ממול הימ, מעבר לו מצרים. המלחמה קרובה כאן מאד. אבל גם רחוקה. לכאן ממש עוד לא הגיעה. לכאן מגיעות רק הידיעות והשמעות, והן מקבלות כאן משמעות אחרת לחלוטין. לא סתם שמות: "אתה זוכר את הי בחורציק שבא עם הדואר כל השבוע?" אומר מנחם לצבי. "הלך אתמול." הכל משתחקם.

עיתונים כמעט ואינם מגיעים לכאן. הי חדשות מגיעות בדרך אחרת -- מפי אלה שעשו אותן. הם מתקבלים כאן בכבוד מלכים. הגברים הקשוחים והנוקשים הופכים לשמרטפים ללוחמים הצעירים המגיעים הנה לפעמים, מספלים בהם כבילידיהם, מאכילים אותם, מוכנים אף לפנות את מיטותיהם למענם: "בשבילם -- הכל", אומר מנחם.

"הכל", מסכימים כל הנוכחים.

פעם אהיה שחקנית

או סופרת

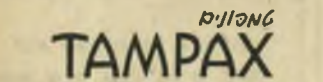
או מוסיקאית

או מרגלת בינלאומית

לפני שאת כובשת את הבמה בסערה, עליך ללמוד להיות שחקנית -- זה ברור. הגיוני גם שיהיה לך קל יותר להיות אשה בוגרת ומלאת חן, אם תלמדי עכשו דברים מסוימים. כגון: עמידה נכונה, דבור נאות ונימוסים. קיימים גם דברים אחרים המקילים על הנשיות. טמפוני טמפקס, למשל. ההגנה ההיגיניית לשימוש פנימי, שפותחה ע"י רופא.

טמפוני טמפקס עשויים צמר גפן טהור. שפופרת ההחדרה, החלקה כמשי, מאפשרת הכנסתם בתנאים היגיניים וסילוקם הנוח. ידיך לעולם אינן נוגעות בטמפון. לא תצטרכי להבא חגורות, סיכות או תחבושות, המגבילות אותך בבחירת לבושך. נסי את טמפוני טמפקס. הם אחד מאותם הדברים הקטנים, שעשויים להקל עליך להיות אשה מפורסמת.

הגנה סניטרית לשימוש פנימי להשיג בבתי מרקחת ובחמרוקיות מוכרות. הסעונויות בקבלת דוגמאות וחומר הסברתי ישלחו 45 אי בבוני דואר אל היבואים איווסט־איוספקס בע"מ, תל־אביב, רחוב ירמיהו 38